కథా కౌముది

నవ్వొచ్చే కథ

మత్తి భానుమూర్తి

మనకు నవ్వొస్తుంటుంది.. ఎప్పుడు?? .. ఏడవలేనప్పుడు.

అలాగే ఏడుపొచ్చే సన్నివేశాలూ ఒస్తుంటయ్. కొన్ని సన్నివేశాలు మనల్ని చుట్టేస్తయ్. కొన్ని కట్టేస్తయ్. కొన్ని నిలువున ముంచేస్తయ్. తెలిసికూడా తప్పించుకోలేని సన్నివేశాలు కూడా ఉంటయ్. ఆలాంటి సన్నివేశం ఆ మధ్య ఒకటి జరిగింది. జరిగి చాలా రోజులయ్యింది.

ఆ రోజు బ్యాంక్ కౌంటర్ డ్యూటిలో ఉన్నాను. తల ఎత్తిచూస్తే .. కృష్ణారావు.

ముఖమంతా అదోలా ముసురులో కీకారణ్యంలా.. నీళ్ళు, బురద, పేడ, పక్షుల పెంట, కుళ్ళిన ఎండుటాకుల వాసన, గట్టుతెగినకాలవ గుళగుళ, దూరంగా జలపాతంహోరు అన్ని కలగలిసి ఆ ముఖంలో ప్రవహిస్తున్నాయి. బ్యాంకులో కౌంటర్ ఇవతల నేను, అవతల పదిమంది కష్టమర్ల మీదుగా కీకారణ్యం.

మళ్ళీ చూశాను కాస్త పరిశీలనగా. అబ్బో.. ఏదో స్పెషల్ ఎపిసోడే.

చెయ్యి ఊపాను. అంటే వెళ్లి కాంటీన్ లో కూర్చోమని. గురుడుకి తెలుసు. నేను పని తెమిలాక వెళతాను. వెళుతున్నాడు. వెళ్ళడంలో కూడా ఎక్స్ ప్రెషన్.. భారంగా.. ట్రాజెడి కొంచం ఎక్కువుందే..

ఆయన అలా ట్రాజెడిగా ఉంటె మీకు నవ్వొస్తుందా అనొచ్చు. అదికూడా ఈయన వల్లే. మంచి జర్నలిస్ట్. అక్షరం అక్షరం సెంటిమెంటులో ముంచి పాఠకుడి కళ్ళలోంచి మనసుకు గుచ్చగలడు. చదివిన వాడు కదలిపోతాడు. మామూలు మనిషి కావడానికి చాలా టైం తీసుకుంటాడు. కానీ రాసిన ఈయన మాత్రం ఎప్పుడూ మామూలు మనిషే. అన్ని దుర్గుణాలు ఉన్నాయి. తాగుడు, పేకాట, వాచాలత్వం, ఆడవాళ్ళతో వెకిలి ప్రవర్తన, జీతం డబ్బులు విచ్చలవిడిగా ఖర్చుపెట్టడం, భార్యపిల్లలను హీనంగా చూడటం గురువుగారికున్న ఆభరణాలు. అయన రాసేది, చెప్పేది వేరు. ఆయన జీవనదైనందినం వేరు. మిస్టర్ హైడ్ అండ్ జేకేల్. ఇది నేను ఆయనతొ శిష్యరికం మొదలైన కొద్దిరోజులకే తెలిసింది. తన ప్రొఫెషన్ లో మాత్రం చాలా గట్టివాడు. మంచిమంచి రచయితల బుక్స్ ఇచ్చి చదవమంటాడు. అవి వెంటాడతాయి. వేటాడతాయి.

ఆ మధ్య ఓ బుక్ ఇచ్చాడు. “మంచి రైటరు. భలే రాస్తాడు. ముగింపు సూపరు. చదువు.” చదివాను. లోలోపల ఏదో మంత్రకవాటం తెరుచుకుంది. అసలు లోపల కవాటాలుంటాయని తెలీదు. ఇందులోని కథలే చెప్పాయి. మచ్చుకి ఓ కథ.

అనగనగా ఇద్దరు ఫ్రెండ్స్ అన్నమాట. కలిసి గోలీలాడతారు. కలిసి గోడుంబిళ్ళ ఆడతారు. స్కూలు ఎగ్గొట్టి గేట్లు దూకి మాట్నీలకెళతారు. పెద్దయ్యాక వొకడు బాగా చదూకుని స్కూలుమాష్టరయితే మరొకడు చదువు ఆపేసి స్కూళ్ళుపెట్టి విద్యాదాత అయ్యి, ఆనక పొలిటీషియన్ అయ్యి, రావిశాస్త్రి గారు చెప్పినట్లు “డాబు, డబ్బు, దబాయింపు సెక్షన్స్” బాగా వంటబట్టించుకుని ఇప్పుడు నిత్యం టి.వి.ల్లో వార్తల్లో చర్చల్లో వ్యక్తి అయిపోయాడు. అట్లాంటి ఫ్రెండ్స్ అనుకోకుండా ఎదురవుతారు.(ఇదిమరీ సినిమా సీను.. వీళ్ళిద్దరూ ఎలా ఎదురవుతారండి..) సరే సరే. కథప్రకారం ఎదురయ్యారు. మాష్టారు అప్పటిలా నవ్వాడు. విద్యాదాత ఇప్పటిలా నవ్వాడు. మాటలు అంతే. కబుర్లు అనబడేవి అంతే. ఫినిషింగ్ లో “ఓసారి ఇంటికి రారా..” అన్నాడు విద్యాదాత హీరో కృష్ణంరాజులా. మాష్టారు కంగారై పోయాడు. హెడ్ మాష్టారు పిలిస్తేనే గ్రేట్. ఇక బడి వోనరుగారు ఆహ్వానిస్తే??

పెళ్ళాంతొ పూసలన్నిగుచ్చి కన్నీళ్ళొత్తుకున్నాడు. “ఆయన కృష్ణుడు.. నేను కుచేలుడ్ని” అన్నాడు ముక్తాయింపుగా. ఏకీభవించింది సహధర్మచారిణి. ఏవైనా సహాయంచెయ్యగల సమర్ధుడు. ఇద్దరూ చాలా డ్రీమ్స్ కన్నారు.. విడివిడిగా జమిలిగా. కాష్ గా ఇస్తే ఉన్నఅప్పులు తీర్చుకుని ఓ ఇల్లో స్థలమో కొనుక్కుంటే? పాపం పసుపుతాడు కట్టుకు తిరుగుతున్న ఈ వెర్రిదానికి కనీసం మంగళసూత్రాలన్నా బంగారంతో చేయించాలి. అది కృష్ణుడికి చెబితే సంతోషిస్తాడు కూడా. మంచి మంచి ఐడియాలతొ మురిసిపోయారు శ్రీమతి & శ్రీ కుచేల.

ఓరోజు తయారై శ్రీకృష్ణుడు ఇంటికి కుచేలుడు బయల్దేరాడు. ఎదురొచ్చి హెచ్చరించింది శ్రీమతి కుచేల. “ఆయన్ను నోరుతెరిచి అడక్కండి..నొచ్చుకుంటారు..ఇచ్చినదానికి థాంక్స్ చెప్పడం మర్చేపోకండి. వర్షం వచ్చేలా ఉంది.. వారి ఇంట్లో తడిసినచొక్కా విప్పకండి. తడిస్తే తడిసింది వెధవచొక్కా. లోపలబన్నీను చిరుగులన్నీ కనిపిస్తయ్. వారు బాధపడగలరు.” అన్నట్లుగానే వర్షంవచ్చింది. చొక్కా తడవనే తడిసింది. అది ఇల్లు కాదు. బోల్డు అంతస్తులున్న తాజ్ మహల్. (పాలరాతితో కట్టారని కవిహృదయం) వాచ్ మాన్ మాష్టార్నిచూసి రోతగా ముఖంపెట్టాడు. “అయ్యగారు లోపల మీటింగులో ఉన్నారు. ఇక్కడకూర్చో.” కూర్చున్నాడు తడిసినచొక్కా విప్పకుండానే. అయ్యగారు రాలేదు వాచమేన్ పైకెళ్ళి చెప్పివస్తూనేఉన్నాడు. చెప్పిచెప్పి తిని నిద్రపోయాడు వాడు. మాష్టారు అలా కూర్చునే ఉన్నాడు, తడిచొక్కాతో వణుకుతూ. తెల్లారింది. మధ్యాహ్నమైంది. అప్పుడే ఆవులిస్తూ ఉదయించాడు అయ్యగారు అనబడే విద్యాదాత.

“ఏంటి కబుర్లు..?” అన్నాడు ఎటో చూస్తూ. ఏదో చెప్పాననుకున్నాడు మాష్టారు. ఇద్దరికి లంకె ఎలా కుదురుతుంది. ఏవో మాటల్లాంటివి. కబుర్లాంటివి..కూసిని.. కాసేపు. లేచి “సరే.. అప్పుడప్పుడూ కనిపిస్తూఉండు.”

నిష్క్రమించారు. ఇచ్చిందేవీ లేకపోవడంతో థాంక్స్ చెప్పేఅవకాశం మాష్టారుకు రాలేదు. ఇంటికిచేరిన మాష్టారు చలిజ్వరం నిమోనియాతో హాస్పటల్ బిల్లు లక్ష రూపాయలు అయ్యాక చనిపోయాడు. జబ్బువలెనే కాదు హాస్పటల్ బిల్లులు చూసినా చనిపోవుదురు.

విద్యాదాత ఎలెక్ట్రానిక్ మీడియాలో సంతాప సందేశం ఇచ్చాడు..

ఇది కథ. చదివాక అల్లకల్లోలం అయిపోయాను. ఆ మాష్టారు, ఆ విద్యాదాత, ఆ పెళ్ళాం, అ వాచ్ మాన్.. వొకరే మిటి.. క్రిష్ణారావుతో సహా అందరూ నన్ను చితక్కొట్టేశారు. అప్పట్నుంచే ఏవేవో సన్నివేశాలు. ఏడుస్తుంటే నవ్వురావడం నవ్వుతుంటే ఏడుపురావడం. విషాదాలేవో జీర్ణంకావడం కావచ్చు బహుశా. లోకం తెల్సిపోయినట్లు భావన. విద్యాదాత అలాకాక మరోలా ఉంటె నేనే ఆత్మహత్య చేసుకునేవాడినేమో.. బంగోరె లా.

రష్ తగ్గాక ప్రక్కకౌంటర్ లో ఉన్న ఉషకు చెప్పి కౌంటర్ కు తాళంవేసి వెళ్లాను. ఓమూలగా దీనంగా.. నన్ను చూడగానే ఉరికె వాంతిని ఆపినట్లు పెద్ద గుటకవేశాడు. రెండు టీలు తీసుకుని ఒకటి ఆయన ముందుకు తోసి “ఊ” అన్నాను చెప్పమన్నట్లు. “పందుగాడు..,” ఎక్కెక్కి **“నన్ను..,”** బెక్కి **“లంజాకొడకా..,”** టేబుల్ మీద తల పెట్టి నీళ్ళు, ముఖం కనిపించకుండా వొళ్ళంతా కుదిపి కదిపి ఏడుస్తున్నాడు. అబ్బో.. ఎప్పుడో నాగయ్యగారి చిత్రాల్లో సీను. **“అని.. తిట్టాడు ప్రకాష్!!”** పూర్తి చేశాడు.

"ఆపండి సార్.." తలెత్తి కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు ముక్కు వదిలేశాడు. అటుచూడలేక ఎటోచూస్తూ "ఎందుకు?" అన్నాను. ముక్కు, నోరుఎగబీల్చి "నీకు తెలీదాప్రకాష్ ?!" అన్నాడు. తెలుసుకాని ఆ సందర్భంలో అదే డైలాగ్. వర్ధమాన సినిరచయిత ఆయన, ప్రవర్ధమాన మినికథల రచయిత నేను. ఇదే సూటబుల్ డైలాగ్. "వాడి కోసం.. వొక్కగానొక్క కొడుకని.. వాడి కోసం.. ఎంత కష్టపడ్డానో..ప్చ..ఎంతకష్టపడ్డానో..వాడికోసం" దాసరి నారాయణరావు మార్క్ డైలాగ్. చెప్పిందే మళ్ళీమళ్ళీ తిరగేసి మరగేసి.. ఏడుపు ఆపమన్నట్లుగా ముఖం పెట్టి "ఏంటి??" అన్నాను. మళ్ళీ చెప్పు అన్నది నా కవిహృదయం. కనిపెట్టి "వాడికోసం ఎంత.." ఆపమన్నట్లు చిరాగ్గా ముఖంపెట్టాను. చెబుతోంది తప్పు. "వాడు పాపం ట్యూషన్లుచెప్పుకుని చదువుకుంటున్నాడు" అని నాడబ్బులతో మూడో పెగ్గు తాగాక ముప్పైసార్లు చెప్పిన కఠిననవాస్తవం. గుర్తుంది ఇంకా.

అసలు వాళ్ళఇంట్లో మండుతున్న రావణకాష్టం తెలుసు. గురువుగారు మరోచురుకైన యువరచయిత్రిని వొళ్ళో కూర్చోబెట్టుకుని రచనలో అ ఆ లు దిద్దిస్తున్న కోరోన లాంటివార్త ఇంట్లో వ్యాపించింది. ఆయన్ను హోం క్వారెంటైన్ లో ఉంచారు. ఈయనకున్న ఉన్నతస్థానం ఇంట్లో ఓ గదికే పరిమితంఅయ్యింది. పండుగాడు అని ముద్దుగాపిలుచుకునే కొడుకు.. ఎక్ నిరంజన్.. ఒక్కడే నలుసు. గురువుగారు జర్నలిస్టు. జీతంగా వచ్చింది కేవలం నాలుగు బార్లవాళ్ళకు ౩౦ సాయంత్రాళ్ళ చొప్పున సమానంగా సమర్పిస్తుంటాడు. దాంతో తల్లి కొడుకు ఒక గ్రూపు అయ్యారు. వాట్సఅప్ కూడా ఓపెన్ చేసుకున్నారు. దాంతో గురువుగారు సింగిలైపోయాడు. అప్పుడే సినిమాలకు రైటర్ గా అవకాశాలొస్తున్నాయి. దాంతో జీతం బార్లవాళ్లకు సర్దలేక నాబోటి శిష్యులను రిక్రూట్ చేసుకోవడం మొదలెట్టాడు. జంట్స్ వరకూ ఇంట్లో సరిపుచ్చుకున్నారుగాని లేడీస్ ను రిక్రూట్ చేసుకునే సరికి పిండం పిల్లెత్తుకెళ్ళింది. ఈ సమస్యకు వాక్సిన్ కోసం ట్రై చేస్తున్నాడు. ఇప్పుడే పండుగాడు అనే శ్రీనివాస్ కు అమెరిక యూనివర్సిటిలో సీటొచ్చింది. అక్కడ ఫీజులు, హాస్టల్ ఖర్చులకోసం బాంక్ లోను కావాలి. విమానం ఎక్కేవరకూ అయ్యేఖర్చులకోసం దాదాపు రెండు లక్షలు కాష్ కావాలి. కొడుకు వాతావరణ హెచ్చరిక చేశాడు. "జీవితంలో నిన్నేమీ అడగలేదు హైస్కూల్ నుంచి నా ఫీజులు నేనే కట్టుకుంటున్నాను. నా బట్టలు నేనే కొను క్కుంటున్నాను. నీ ప్రవర్తన నాకు నచ్చదు కాని నన్ను కన్నతండ్రివి. పెంచి పెద్దచేశావ్. ఇది మనకొక గొప్ప అవకాశం. నేను అమెరిక వెళ్ళడానికి నీ మీద ఆధార పడకతప్పదు నాన్నా. తర్వాత నిన్ను,అమ్మను చూడాల్సిన బాధ్యత నాదే అని నాకు తెలుసు. ఇది నాకూ నీకూ డు ఆర్ డై సందర్భం.. "

కృష్ణారావు కదిలిపోయాడు. కొడుకును అమెరిక పంపకపోతే నా బ్రతుకు కరోనశవం కంటే హీనం. ప్రయత్నాలు ముమ్మరం చేశాడు. ఎప్పుడు ఎంత అవసరమో అంత.. ఎలాగోలా ఏర్పాటు చేస్తూనే ఉన్నాడు. నావంతుగా నా గ్యారెంటితో ఎడ్యుకేషన్ లోను ఇప్పించాను. తెలిసినవాళ్ళ దగ్గరల్లా చేయిచాపాడు. ఏడ్చాడు. కాళ్ళా వేళ్ళా పడ్డాడు. ఎలాగోలా కొడుక్కి మూటాముల్లే సర్దిపెట్టాడు. రేపోమాపో విమానం ఎక్కడమే మిగిలింది.

ఈ టైం లో ఈ దిక్కుమాలి సీన్ ఏవిటి? బండబూతులు కొడుకు ఎందుకు తిట్టాడు? ఈయన గారు ఎందుకు వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాడు?

"అరె..ఎందుకు అంతమాట అన్నాడు..ప్చ..చెప్పండి సర్..ఏంటి ప్రాబ్లెం..అవతల నేను కౌంటర్ లో ఉన్నాను.."

ఎప్పుడూ చూడనంతగా జారిపోయాడు. దీనంగా మనసుతో అన్నాడు "ప్రకాష్.. తండ్రిగా నా బాధ్యతగా నానా గడ్డికరిచాను. నీకు తెలుసు. దేవుడిలా నువ్వు ఆదుకున్నావ్. నా ప్రయత్నాలన్నీ అయిపోయాయి. ముష్టెత్తడం దొంగతనంతొ సహా. అన్ని ఏర్పాటైనయ్. చివరగా వొక్కటి మిగిలిపోయింది. వాడి ఫ్లైట్ టికెట్. అదొక్కటే మిగిలి పోయింది. రెండురోజులుగా అడగనివాడు లేడు, ఎక్కని గుమ్మం లేదు. ఎక్కడా పుట్టలేదు. టెన్షన్ తొ ఇవ్వాళ వాడు బరష్ట్ అయిపోయాడు. నన్ను బండబూతులు తిట్టాడు. ఎందుకు కన్నావ్. నీ బ్రతుకు వేష్ట్ ఎక్కడైనా

పడి చావు..” అన్నాడు నాకొడుకు. నేనుకన్న నా కొడుకు. నామనస్సు ఏవిటో నీకే తెలుసు నువ్వే ఈ చిట్టచివరి కష్టాన్ని ఆదుకోవాలి. ఎదో చెయ్యి ప్రకాష్. ప్లీజ్ ప్రకాష్..” కాళ్ళపై పడిపోయాడు. పెద్దగా బిగ్గరగా గుండెలు పగిలేలా ఏడ్చాడు.

నా మైండ్ బ్లాంక్ అయిపోయింది. ఎంతసేపు క్రమశిక్షణ లేని ప్రతిభావంతుడైన వ్యక్తిగా చూస్తోన్న కృష్ణారావ్ నిజమైన తండ్రిలా.. తన బాధ్యత నిర్వహించలేక జాలిజాలిగా జారిపోయి ఏడుస్తోన్న తండ్రిలా..

ఏమిచెయ్యాలో తోచలేదు. ఎదో చెయ్యాలి. సన్నివేశం డిమాండ్ చేస్తోంది. తప్పదు. “ఎంత కావాలి..?”

“లక్ష.. ఒక్క లక్ష కావాలి. అంతే. అక్కడ యూనివర్సిటీకి చేరిపోతాడు..”

“సరే.. మీరు వెళ్ళండి సర్. ఒకగంట టైం ఇవ్వండి. మీరు ఇంటికి వెళ్ళండి. ప్లీజ్” కౌంటర్ వైపు పరుగు. చేతులు పనిచేస్తున్నా బుర్రతీవ్రంగా గిరుగిర్రున తిరుగుతోంది పోలీస్ వ్యాన్ పై లైట్ లా. రెండు మూడుగంటలకో ఐడియా. ఇప్పుడు మనకు కావాల్సింది ముళ్ళపూడివారు చెప్పిన పాతపేపర్లులాంటి బంగారునగలు. మన ఏడుపుకు కరిగిపోయి తన బంగారునగలు ఇవ్వగలది ఆడది మాత్రమే. కావేరి ఉంటె పుస్తెలతాడు ఇవ్వమంటే హేపీగా ఇస్తుంది. ఉళ్ళోలేదు. పాపపుట్టి రెండునెలలయ్యింది. ఇక అడగగలిగే ఆడది ఇక్కడ ఒక్కటే ఉంది.

నిద్రముఖంతో తలుపుతీసింది సుమతి అక్క. పెదనాన్న కూతురు. ముఖం రోతగా పెట్టింది. నవ్వు లాంటిది వదిలాను. లెట్రిన్ తలుపుతీసినట్లు ముక్కు మూడువంకరలుతిప్పింది.

అక్క కోపతాపాలకు కారణం ఉంది. ఎన్నిసార్లు పిలిచినా, “బిజీగా ఉన్నానే.. తర్వాతొస్తాలేవే..” స్టాండర్డ్ ఆన్సర్. పిలిచి పిలిచి విసుగెత్తిపోయింది.

“వొచ్చావా.. ఎదో పనిఉండి వొచ్చి ఉంటావ్. మంచినిద్ర చెడగొట్టావ్ రా ప్రకాశి.. ఎంటాపని? త్వరగాచెప్పు” అంది.

ఒపెనింగే చండాలంగా మొదలెట్టింది. ఎలా డీల్ చెయ్యడం. “సుమక్కా.. కాస్త టీ ఇస్తావని వచ్చానే. ప్చ్.. పడుకో వెళతాలే ” ఎలాఅడగాలి.. అందునా బంగారునగలు. “సరే ఉండు. నేనూ తాగుతా..” లోనకెళుతూ టీ కాస్తూ, “కావేరి ఒకేనా?.. పాపాయ్ ఎలా ఉంది? ఫోటోలో జుత్తుబావుందిరా. బాబాయ్ పిన్ని చూశారా? మా ఆయన ఒకటే ఇదై పోతున్నాడు. వెళ్లి పాపాయ్ ను చూద్దామంటే ఈ కరోనావొకటి అంటున్నాడు.” టీకప్పు చేతిలో పెట్టబోయింది.

పట్టుకోకుండా బావురుమని చేతులట్టుకున్నాను. కంగారైపోయింది. కృష్ణారావులా జారి కాళ్ళమీద పడ్డాను. “అక్కా నువ్వే కాపాడాలే..” అక్క చాలా మూవ్ అయిపోయింది. పెద్దగా ఏడ్చాను. గజగజ వణికి పోయింది.

“బ్యాంకులో కాష్ తక్కువొచ్చింది. ఎవడికో చూసుకోకుండా లక్ష ఎక్కువిచ్చాను. ఇప్పుడు వెంటనే కట్టకపోతే నేను జైల్లో కూర్చోవాలి. ఉద్యోగం సస్పెండ్ చేస్తారు.”

“అయ్యో అయ్యో.. అట్లా ఎలా ఇచ్చావ్ రా వెధవా..”

“చూసుకోలేదే.. కావేరి ఉన్నా దాని నగలుపెట్టి ఈ గండం దాటుదును. ఇప్పుడేం చెయ్యాలో..?” డైలాగ్ మింగి పెద్దగాఏడుపు. సక్సెస్ ఫుల్.

మరో ఐదునిముషాల్లో సీన్ ముగించి అక్క నగలతో పరుగొ పరుగు. హెడ్ కాషియర్ కు ఇచ్చి “ఎలా తూకం వేస్తావో తెలీదు. లక్ష మాత్రంకావాలి.”

మరో అరగంట తర్వాత చిక్కడపల్లిలో ఉన్న కృష్ణారావుగారి కాలింగ్ బెల్. కర్చీఫ్ లో చుట్టిఉన్న రెండు 500 కట్టలు. ముగ్గురూ ముందు వెర్రిచూపులు. ఆనక బోరుబోరు. “నీ ఋణం ఎలాతీర్చుకోవాలి ప్రకాష్..?”

ఎయిర్ పోర్టుకి వెళ్లి సెండాఫ్. విమానం కదిలేలోపు ఈ డైలాగ్ వందసార్లు అన్నాడు కృష్ణారావ్. ఈల వేసు కుంటూ ఇంటికివెళ్లాను. సన్నివేశం డిమాడ్ చెయ్యడంతో తప్పించుకోడానికి వీలులేక పోయింది. చేశాను మరి. ఇక కృష్ణారావ్ మాష్టారులానా లేక విద్యాదాతలానా ఎలా ప్రవర్తిస్తాడో.. తలుచుకుంటే నవ్వొస్తోంది.

ఆ సన్నివేశం రావాలి. చూడాలి.

ఇది జరిగి చాలాకాలం అయ్యింది. దాదాపు పదేళ్ళు పైనే.

శ్రీనివాస్ అమెరిక వెళ్ళాక క్షేమంగా చేరాడని చెప్పాడు. రోజూ కలిసి తాగి, తాగకుండానూ కృతజ్ఞత ప్రకటించే వాడు. కొద్దిరోజులకే సాయంత్రం కనపడడం లేదు. సినిమా చర్చలట. సిట్టింగులు అన్నీ అక్కడే. వాళ్ళతోనే.

మరికొద్ది రోజుల్లోనే సినిమా రచయిత ఐపోయాడు. ఆయన రాసిన సినిమా హిట్. చాలు ఒక్క సినిమా హిట్ట యినా ఈరోజుల్లో పట్టుకోలేం. కృష్ణారావు కూడా అంతే కదా. ఆ గోల్డ్ లోను రికవరీ నా జీతంలోనుంచే. పాప ఇంటికివచ్చాక జీతం అస్తుబిస్తుగా ఉండేది. ఓసారి సుమతక్క అడిగింది, అదీ కావేరిముందు. దొరికిపోయాను కావేరి కళ్ళవెంట నీళ్ళు. ఆమెనగలు పెట్టి అక్క నగలుతీసి ఇచ్చేశాను.

బ్రాంచ్ ట్రాన్స్ ఫర్. కావేరి నగలు పెట్టింది కొత్త బ్రాంచ్ లో.

ఇవన్నీ మీరు ఊహించే సీన్లే. భలే నవ్వొచ్చేవే. మరికొన్ని సీన్లు చెప్తాను. ఆఫ్ కోర్స్ అవీకూడా మీరు ఊహించేవే. బాగా నవ్వొచ్చేవే.

కృష్ణారావు తన అసిస్టెంట్ ను లోను క్లోజ్ చెయ్యడానికి డబ్బు ఇచ్చి బ్యాంకుకు పంపించాడట. అక్కడ నేను లేను కదా. నాపేరుతొ లోనుఖాతా లేదు. వాడు కట్టలేదు. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. ఎడ్యుకేషన్ లోను కడుతున్నాడా లేదా?? వెన్నులో వణుకు. పాతబ్రాంచికి ఫోను. హమ్మయ్య! నెలనెలా రికవరీ వస్తోంది. ఎవరో లేడి ఎక్కౌంట్ నుంచి. ఎవరైతే మనకేం.. కట్టకపోతే ఆయన్ను నేనేం పీకలేను. నా పీక తెగ్గోసుకోవడం తప్ప.

నాలుగైదుసార్లు ఫోన్ చేశాను. బిజీ. మరోసారి " స్టోరీచర్చల్లోఉన్నారు. మీపేరు చెబితే రాసుకుని సార్ కు చెబు తాను" అసిస్టెంట్. మర్నాడుఫోన్లో ఇంతెత్తుఎగిరాడు కృష్ణారావ్, " బ్రాంచిలో లోను అకౌంటులేదట. ఆ భాడకావ్ గాడు డబ్బుజేబులోవేసుకుని పారిపోయాడు." తప్పునాదే. చెప్పకుండా ఖాతా మారిస్తే అది ఆయన తప్పు ఎలా అవుతుంది.?. పైగా మొత్తం సొమ్ము అసిస్టెంట్ పట్టుకుపోయాడు. అంటే ఇక వీడు కట్టడు. నవ్వొచ్చింది.

రవీంద్రభారతిలో కనిపించాడు ఆ వర్ధమానరచయిత్రితో. "ప్రకాష్.. హౌ ఆర్యూ.. ఎలాఉన్నావ్..?" పెర్ఫ్యూమ్ లో ముంచిన ఉంగరాలచెయ్యి కలిపాడు అచ్చుముసలిరజనీకాంత్ లా. "చూస్తున్నావ్ గా. లాస్ట్ వీక్ విడుదలయి న ఫిలింకూడా సూపర్ డూపర్ హిట్. రోజూ ఐదారు స్టోరిడిస్కషన్స్. ఎప్పుడన్నా ఆఫీసుకు రావోచ్చుగా.. హహహ.."

"సంతోషం గురువుగారు. అమెరికా వెళ్ళాడే శ్రీనివాస్. మీ అబ్బాయి.."

"ఓహ్.. మావాడా.. యస్. స్టేట్స్ లో పెద్ద సాఫ్ట్ వేర్ టైకూన్ ఇప్పుడు. బిలియనీర్ల అమ్మాయిమొగుడు.."

మనస్సంతా హెపి హెపి. ఎగిరి గంతేద్దాం అనిపించింది. ఆయనలో విద్యాదాత కనిపించాడు. సన్నివేశం ఫర్ఫెక్ట్ గా కుదిరింది. చాలా ఆనందంగా ఉంది. బోల్డు నవ్వొచ్చేస్తోంది. కౌంటర్ లో కూనిరాగాలు ఎక్కువయ్యాయని లేడి కొలీగ్స్ కామెంట్లు.

ఇవ్వాళోసారి కూనిరాగం తీస్తూ కాష్ ఇస్తోంటే.. కష్టమర్ కదలకుండా కళ్ళలోకి కళ్ళు పెట్టి చూస్తుంటే.. ఓహ్.. శ్రీనివాస్ కదూ.. నవ్వొచ్చేసింది."హాయ్ సర్. ఎలాఉన్నారు. ఊ..మీ పేరు?!! ఆ..ప్రకాష్ కదూ..ఆ..అహ్హహ్హ.. మహా.. ఈయన ప్రకాష్ గారని.. డేడి

ఫ్రెండ్. అదే.. స్టూడెంట్.. ప్చ్.. తెలుగు సరిగారాదు. శిష్యుడు. ఊ.. ఇంకా క్లర్కుగానే ఉన్నారా.. ఏవైనా రాస్తున్నారా.. దేడిని పట్టుకోబోయారా.. ఏవైనా ఛాన్సులు ఇప్పించేవారు..”

ముద్దోచ్చాడు. పూర్తిగా తండ్రిపోలిక. “సర్..ఇది కౌంటర్. తమరు కాస్తజరిగితే..”

“ఓహ్..సారి..” తప్పుకున్నాడు.

తలవొంచుకుని మరోకష్టమర్ తొ బిజీ. ముభావంగా ఉంటె ఏమిచేస్తాడు?! వెళ్ళిపోతాడు. వెళ్ళిపోతుంటే క్రీగంటచూడటం తప్ప ఏంచెయ్యగలం. ప్రక్కన అమ్మాయి?? పెళ్ళాంఅనుకుంటా! వెనక్కివెనక్కి చూస్తూ వెళుతోంది.

భలే నవ్వొచ్చింది. సన్నివేశం కరెక్ట్. ఎవరైనా ఇంతే. కృష్ణారావూ ఇంతే. వాడి కొడుకు శ్రీనివాసూ ఇంతే. అప్పుడు అలా ఏడుస్తూ అడగడం.. పని కానిచ్చుకోవడం. నాపని అయ్యిందా లేదా.. అయ్యింది. వాడు చేశాడు కాదు. నేను చేయించుకున్నాను. సో.. నేనే గ్రేట్! రచయితగా బిజీ అయ్యాక, పాతికో పరకో సంపాదించాక, అలా ఎలా ఉంటారమ్మా?? ఇక్కడ ప్రవేట్లు చెప్పుకుని, తండ్రి చెయ్యలేనిది సాధించినకొడుకు అమెరికా వెళ్ళాక తెలుగు ఎలా గుర్తుపెట్టుకుంటాడమ్మా.. నీవెర్రి గాని. బ్యాంక్ కొలీగ్ శంకర్ అయినా ఇంతే. రాంబాబు, రాజిరెడ్డి, కృష్ణ కుమార్, గోవర్ధన్, సుమలత, వెంకటేశ్వర్లు, చంద్రశేఖర్, కామేశ్వరి, పద్మావతి.. ఎవ్వరైనా ఇంతే.

అబ్బో.. బోల్డు నవ్వోచేస్తుంది. బాగానే ఆలోచిస్తున్నానన్నమాట!! నేనుచేసిన అప్పులు నేనేతీర్చుకోవాలి గాని వాళ్ళు తీర్చాలని ఆశించడం ఏవిటి.. ఎంత దుర్మార్గుడ్ని?!! వాళ్ళే తీరుస్తున్నారు పో.. వాళ్ళది ఎంత గొప్ప మనసు?! నేను దాన్ని గుర్తించి ముకుళితహస్తాలతో మోకాళ్ళపైకూర్చుని గద్గదస్వరంతో వాళ్లకు తెలుగులో “మీదెంత మంచి మనసండి!!” అని, ఇంగ్లిషులో “ఐ యాం వెరీ మచ్ గ్రేట్ ఫుల్ టు యు సర్” అని చెప్పుకోవాలి కదా.. చెప్పలేదే.. హా.. హతవిధీ .. నేనెంత దుర్మార్గుడ్ని!??

మర్నాడు దాదాపు అదే వేళ అంతే బిజీ. మరో గొంతు.. “హాయ్ అంకుల్.. నేను మహా .. మహాలక్ష్మి..”

మైగాడ్.. శ్రీనివాస్ పెళ్ళాం. నిన్న క్రీగంట కనిపించిన అమ్మాయి.

నవ్వాక అంది. “కొంచం..ప్లీజ్.. బయటకు వస్తారా?”

వోరిబాబో.. అమ్మో.. ఇదేం సన్నివేశం దేవుడో.. పదేళ్ళతర్వాత కూడా అదే సన్నివేశమా.. మళ్ళీనా..

“ఇక్కడే.. హాలులో కూర్చుంటాను.. ఫ్రీ అయ్యాక మాట్లాడదాం. ఏం..”

ఏంచెప్తుంది? వాడు రోజూ తాగి తెగకొడుతున్నాడా.. ప్చ్.. టెన్షన్.. ఏ కష్టమర్ కైనా కాష్ ఎక్కువ ఇచ్చేసే ప్రమాదం. యవ్వారం తొందరగా తేల్చేస్తే బెటరు.

వెళ్లి, “చెప్పండి..”

జరిగి, “కూర్చోండి. కౌంటర్లో ఉన్నారు. ఎక్కువ టైం తీసుకొను. నేను, శ్రీనివాస్ ఇక్కడే ముందే ఫ్రెండ్స్. అతనికి లోను మీరు ఇప్పించారని నాకుతెలుసు. నేనే ప్రతినెల లోన్ కడుతున్నాను. అలాగే ఆరోజు ఫ్లైట్ కు టిక్కెట్ కోసం మీరే మీ అక్కనగలు బాంక్ లో పెట్టి ఇచ్చారు. అదీతెలుసు. శ్రీనే చెప్పాడప్పుడు. అది సహాయం కాదు. రొమ్ముచీల్చి ప్రాణం అనేది తీసి చేతిలో పెట్టడం. ఇదిగో ఇవిచెక్కులు రెండు. ఒకటి మీరిచ్చిన లక్షకువడ్డీ లక్ష కలిపి రాశాను. మరొకటి బ్లాంక్. ప్లీజ్.. మీ అక్కకో లేక మా అక్క కావేరిగారికొ ఇవ్వండి. మహాలక్ష్మి ఇచ్చిందని చెప్పండి. మీరు అప్పులు తెచ్చి ఇచ్చారు. మేం సంపాదించి ఇస్తున్నాం. జస్ట్.. నాతృప్తికోసం.. నమస్తే.”

వెళ్ళిపోయింది. నవ్వొచ్చింది. భలే.. ఇదేంసన్నివేశం. నవ్వొస్తూనేఉంది.

నవ్వుకుంటూ కౌంటర్ డోర్ తీసి కూర్చున్నాను. ప్రక్కకౌంటర్ లో పద్మజ అంది, “ఏమైంది ప్రకాష్.. కర్చీఫ్ ఉందా.. ఇవ్వనా.. కళ్ళు తుడుచుకోండి..”

" భలే నవ్వోచ్చిందిలే.. తెగ నవ్విచ్చిందా అమ్మాయి.."

Click here to share your comments